

Opublikowane trzy lata temu rezultaty zakrojonego na dużą skalę projektu replikacji badań psychologicznych wywołały poważne zaniepokojenie w środowisku nauk społecznych. Wyniki tego projektu wskazują, że w mniej niż połowie przypadków powtórzenie badania doprowadziło do uzyskania rezultatów zbieżnych z wynikami uzyskanymi w oryginalnym badaniu. Studia nad replikowalnością i reprodukowalnością wyników naukowych stanowią obecnie jeden z najszybciej rozwijających się obszarów badań w wielu dyscyplinach, przynosząc na ogół równie niepokojące rezultaty. Problem reprodukowalności rezultatów badań stanowi poważne wyzwanie również w naukach o organizacji i zarządzaniu. Wskazuje się, że za niski poziom reprodukowalności odpowiada nie tylko zmienność zachowań ludzi i organizacji, lecz również stosowanie przez naukowców wątpliwych praktyk badawczych, takich jak naciąganie istotności statystycznej (tzw. *p-hacking*), czy stawianie hipotez po przeprowadzeniu badania (tzw. *HARKing*).

Jak dotychczas większość badań nad zagadnieniem replikacji koncentruje się na przyczynach niepowodzeń w replikacji oraz na czynnikach powodujących, że jedynie niewielka liczba takich studiów ukazuje się na łamach pism z dziedzin nauk o organizacji i zarządzaniu. Jednocześnie milcząco przyjmuje się, że opublikowanie wyników świadczących o niemożności powtórzenia wcześniejszych rezultatów obniża zaufanie do badania, którego nie udało się zreplikować. Pierwszym celem niniejszego projektu jest stwierdzenie, czy jest tak rzeczywiście. Czy publikacja badania replikacyjnego wpływa na percepcję badania oryginalnego? Czy porażka w replikacji powoduje, że badacze zarządzania są mniej skłonni powoływać się na rezultaty, których nie udało się uzyskać ponownie?

Drugim celem projektu jest stwierdzenie, jakie czynniki wpływają na sukces badań replikacyjnych, rozumiany zarówno jako udane powtórzenie wcześniejszego badania, jak również jako oddźwięk, który badanie replikacyjne osiąga w środowisku nauk o zarządzaniu.

Trzecim celem jest odkrycie, czy i w jaki sposób polityki redakcyjne pism z dziedziny nauk o zarządzaniu odnoszą się do kryzysu replikacji. Czy w ostatnich latach wprowadzono istotne zmiany, które miałyby na celu podniesienie zarówno poziomu replikowalności, jak i reprodukowalności wyników naukowych? Czy środowisko badaczy organizacji zareagowało na kryzys reprodukowalności w sposób podobny do środowiska psychologów? Czy wprowadziło wymogi dotyczące dostępności danych i kodu, podobne do tych, które stają się standardem w naukach ekonomicznych?